

som de unge render rundt med i dag, er jo ikke skabt af dem, det er skabt af andre.

Lige så vel som de unge har kvaliteter på nogle områder, må de altså også lige tænke på, at de i al deres revolutionsglæde, liberalisme, frie konkurrence, og hvad ved jeg, ikke glemmer, at der er nogle fundamentale værdier i et samfund, der skal bevares, hvis det skal være et menneskeværdigt samfund. Man kan jo håbe, at de bliver klogere, når de bliver 5 år ældre.

Jeg tror, at en anden diskussion, der har været i dag, er vigtig, nemlig at forudsætningen for velfærdssamfundet er et velfungerende erhvervsliv. De signaler har finansloven jo også sendt ud. Nedsættelsen af selskabsskatten, loftet over grundskylden, indsatsen mod det administrative bøvvl og ikke mindst den nytænkning, der ligger i eliteordningen, hvor man altså prøver at koncentrere sig om de virksomheder, der har problemer, i stedet for at rende rundt og kigge alle efter i sømmene hele tiden, og endelig afskaffelsen af arbejdsmarkedsbidraget er gode signaler over for erhvervslivet.

Hr. Frank Aaen og venstrefløjen elsker at fremstille det her, som om det er klassekamp og udbytning, og hvad ved jeg. I vores øjne er det et nødvendigt grundlag for, at velfærdssamfundet kan eksistere, for nogle skal jo altså tjene pengene hjem, så vi andre kan bruge dem.

Sygehusede og behandlingsgarantier var jeg lidt inde på i går. Ja, det lyder jo smukt og nydeligt, jeg tror bare ikke, det hjælper så meget. Som jeg sagde i går, er det for CD strukturen og fleksibiliteten, der er afgørende. Vi synes eksempelvis, at det må være utåleligt at være sundhedsminister her i landet og blive hylet ud den ene gang efter den anden, vel vidende at det er amterne og deres prioritering, der afgør, om der sker noget med ventelisterne, for det er jo ikke sundhedsministeren. Jeg synes, det skulle være sundhedsministeren, og den strukturændring ville være meget rar at lave.

Vi mener også, at der skal meget mere grundlæggende strukturændringer til i sygehussystemet. Det er meget mere værd end flere penge og meget mere værd end behandlingsgarantier, men vi støtter dem da, og så må vi håbe, at de virker. Men den store indsats imod ventelisterne bliver det godt nok ikke.

Der har jo flere gange i dag været spørgsmål om, hvem der er fadder til forslaget om fleksibilitet både på sygehusområdet og på folkeskoleområdet, og jeg vil da gerne sige, at CD påta-

ger sig gerne en del af fadderskabet. Vi mener faktisk, at den fleksibilitet, man prøver at tale om her, er utrolig vigtig.

Vi er også vældig glade for, at psykiatrien da får noget i denne runde. Pengene til indsatsen for, at de lukkede afdelinger skal være i bedre fysisk form, løber ud i 1999, og vi er godt tilfredse med tilsagnet om, at man i løbet af 1999 tager en drøftelse om en fortsættelse af den pulje. Det er uendelig vigtigt, at der stadig væk bliver sat pres på området. Vi er f.eks. også glade for daghøjskolediskussionen, hvor der også bliver mere plads til de sindslidende.

Naturligvis er der mange holdninger i en finanslov. Vi er også tilfredse med det, der sker på retsområdet, og vi er tilfredse med det, der sker på infrastrukturen.

Det sidste, jeg godt vil sige noget om, er, at heldigvis fastslår finansloven jo også, at Danmark har et internationalt ansvar, at vi er med, og at vi ikke bare kan lukke øjnene for, hvad der sker andre steder.

For at starte med forsvaret: I forsvarssammenhæng er vi ikke tilhængere af besparelser. Så længe vi prioriterer den internationale indsats så højt, som vi gør, er det ikke vores opfattelse, at det er muligt at spare. Derfor er vi tilfredse med, at forsvarsforliget får lov at løbe uændret 1999 ud. Vi håber, at forhandlingerne, når de starter 1. marts, bliver gode, og vi håber, at vi kommer til enighed med regeringen om rammer, der ikke skæres voldsomt ned, når der måske sker nogle ændringer internt i forsvaret.

Ulandsbistanden er efter vores opfattelse en vigtig del af dansk politik. Vi har ingen problemer med størrelsen. Vi mener, det i højere grad ville være et problem, hvis vi begyndte at bremse op, fordi det ville være et signal at sende til andre lande i verden, der gør mindre end os. De ville så sige, at når de gør sådan, kan vi såmænd også. Det ville simpelt hen starte en dominoeffekt på et tidspunkt, hvor ulandspolitikken faktisk er vigtigere end nogen sinde.

Jeg har aldrig forstået, at man på samme tid kan være imod flygtninge i Danmark og imod ulandspolitik; det er jo to sider af samme sag. Hvis vi ikke er i stand til at sørge for, at der er bedre forhold rundt om i verden, får vi bare flere flygtninge på den ene eller den anden måde, for der kommer flere konflikter, flere modsætningsforhold. Vi har altså ingen problemer med størrelsen af ulandsbistanden.

På menneskerettighedsområdet vil jeg gerne sige en personlig tak til statsministeren. Stats-